

DARY 13. SOBOTY:

1. PROJEKT ZARZĄDU KOŚCIOŁA

2. PROJEKT WYDZIAŁU PÓŁNOCNOAZJATYCKO-PACYFICZNEGO

Lekcja XIII — 28 czerwca

OBRAZY KOŃCA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 21 czerwca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Mt 12,38-42; Jon 3,5-10; Ap 18,4; Dn 5,1-6,1; Ap 16,12-19; 2 Krn 36,22-23.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I odpowiedział im: Jestem Hebrajczykiem, czczę Pana, Boga niebios, który stworzył morze i ląd” (Jon 1,9).

W tym tygodniu zakończymy studiowanie historii pomagających nam zrozumieć charakter wydarzeń czasu końca. Tym razem przyjrzymy się misji Jonasza w Niniwie, upadkowi Babilonu i roli Cyrusa, króla perskiego, który wyzwolił lud Boży i umożliwił wiernym powrót do Ziemi Obiecanej.

Podobnie jak to było z innymi historiami, które już przestudiowaliśmy, i te także mają istotne znaczenie dla każdego pokolenia, ale posiadają szczególną wartość dla ostatniego pokolenia wierzących żyjących przed powtórным przyjsciem Chrystusa. Z tych historycznych relacji możemy wydobyć pewne elementy, które pomogą nam lepiej pojąć to, co nazywamy terazniejszą prawdą.

Z drugiej strony musimy pamiętać, że w przypadku wszystkich tego rodzaju historii, które wydają się mieć odniesienie do wydarzeń czasu końca, powinniśmy zachować ostrożność i patrzeć na szeroki obraz tematów i aluzji, ale nie wnikać zbyt głęboko w szczegóły, aby uniknąć tworzenia absurdalnych interpretacji. Podobnie jak to jest z przypowieściami Jezusa, tak i w tym przypadku powinniśmy poszukiwać raczej głównych punktów i zasad. Nie powinniśmy wdawać się w szczegóły i poszukiwać w nich jakichś ukrytych prawd. Zamiast tego musimy trzymać się ogólnych zarysów i wzorców, czerpiąc z nich to, co może być przydatne dla nas w czasie końca.

Historia Jonasza (zob. 1., 2., 3. i 4. rozdział *Księgi Jonasza*), choć krótka, jest bardzo wymowna. Wielu wierzących identyfikuje się z opierającym się prorokiem. Historia ta zawiera także ważne wskazówki dotyczące przyszłych wydarzeń.

Przeczytaj Mt 12,38-42. Do jakiej części historii Jonasza nawiązał Jezus w rozmowie z uczonymi w *Piśmie faryzeuszami*? Jaka prawda o sędzie jest zawarta w słowach Jezusa?

Jezus oświadczył, że jest kimś znacznie więcej niż Jonasz. Wiedział, że gdy przyjdzie na ten świat, umrze na krzyżu, a jednak przyszedł, „aby szukać i zbawić to, co zginęło” (Łk 19,10). Jonasz trzy dni przebywał we wnętrzu wielkiej ryby z powodu własnych błędów. Jezus przebywał trzy dni w grobie z powodu naszych grzechów. Jego śmierć była konieczna, by uratować zgubionych ludzi.

Dzisiaj znamy Jonasza jako upartego proroka, który nie chciał iść do Niniwy. Z ludzkiego punktu widzenia łatwo go zrozumieć, Asyryjczycy bowiem byli zdecydowanymi wrogami Izraelitów. Asyryjskie malowidła ściennie przedstawiają sceny niezwykłego okrucieństwa. Jeńcy byli mordowani w niewyobrażalnych męczarniach. Kto chciałby dobrowolnie iść do ich stolicy i wzywać do skrucy tych okrutników?

W historii Jonasza pewien szczególny moment może wskazywać na Bożą resztę w czasie końca. Gdy zapytano Jonasza, kim jest, on odpowiedział:

— „Jestem Hebrajczykiem, czczę Pana, Boga niebios, który stworzył morze i ląd” (Jon 1,9).

Te słowa przywodzą na myśl przesłanie pierwszego anioła (zob. Ap 14,7). Jonasz podkreśla, że Bóg jest Stwórcą. Ten fakt ma zasadnicze znaczenie z punktu widzenia oddawania czci Bogu, zaś oddawanie czci Bogu jest centralną kwestią wydarzeń czasu końca.

My także otrzymaliśmy zadanie głoszenia potencjalnie niepopularnego przesłania w duchowym Babilonie. Wezwanie: „Wyjdźcie z niego, ludu mój” (Ap 18,4), jest wezwaniem do skrucy i nawrócenia — wezwaniem, które niemal zawsze wywołuje negatywne reakcje wielu ludzi, nawet jeśli jest głoszone w możliwie najdelikatniejszy sposób. Kto z nas, wydając świadectwo, nie spotkał się z negatywnymi czy nawet wrogimi reakcjami? Są one wręcz nie do uniknięcia w działalności ewangelizacyjnej.

Ille z postawy Jonasza widzisz w sobie? Jak możesz się wznieść ponad tę małostkową postawę?

Jonasz miał bardzo szczególne przesłanie dla mieszkańców Niniwy. „A Jonasz rozpoczął wędrówkę do miasta, odbywając drogę jednego dnia, i wołał tak:

— Jeszcze czterdzieści dni pozostaje do zburzenia Niniwy” (Jon 3,4).

Wydawało się, że nie ma ratunku dla Niniwy. W końcu zapowiedź została przekazana przez proroka Bożego.

Ale co stało się z Niniwą?

Przeczytaj Jon 3,5-10. Dlaczego zapowiedź zniszczenia Niniwy nie wypełniła się?

Tak, wszyscy mieszkańcy miasta okazali skruchę, a zapowiadana klęska została powstrzymana, przynajmniej na jakiś czas. „Nieszczęście zostało oddalone, Bóg Izraela został wywyższony i uwielbiony w świecie pogańskim, zaś Jego prawo — otoczone poszanowaniem. Dopiero po wielu latach, gdy mieszkańcy Niniwy zapomnieli o Panu i ponownie wbili się w pychę, miasto padło ofiarą najeźdźców”⁴².

Czy możemy się spodziewać czegoś podobnego w czasie końca w przypadku finalnego przesłania skierowanego do upadłego świata? I tak, i nie. Owszem, wielu ludzi na całym świecie usłucha wezwania:

— „Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły plagi na niego spadające” (Ap 18,4).

Na całym świecie ludzie będą się opowiadać za prawdą i przeciwko bestii oraz przestrzegać „przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12). Ci ludzie, podobnie jak tamci mieszkańcy Niniwy, zostaną uratowani przed karą, która spadnie na potępionych.

Z drugiej strony pewne proroctwa, takie jak zapowiedź zniszczenia Niniwy, są warunkowe, co oznacza, że wypełnią się, jeśli nic się nie zmieni. W tym przypadku, jeśli ludzie nie odwrócą się od zła, które czynią (zob. Jr 18,7-10). Istnieją także proroctwa bezwarunkowe. Takie proroctwa wypełnią się bez względu na wszystko. Mesjanistyczne proroctwa zapowiadające pierwsze i powtórne przyjście Chrystusa, znięcie bestii, wylanie plag czy prześladowanie w czasie końca są bezwarunkowe — wypełnią się niezależnie od tego, co uczynią ludzie. Wybory ludzi i ich czyny zadecydują jedynie, po której stronie znajdą się podczas wydarzeń czasu końca przepowiedzianych przez proroków.

Jakie wybory, których obecnie dokonujesz, zadecydują o tym, co wybierzesz, gdy kwestia oddawania czci Bogu albo obrazowi bestii podzieli świat na dwie grupy ludzi?

⁴² Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 153.

Gdy w 612 roku przed narodzeniem Chrystusa Niniwa została ostatecznie upokorzona przez koalicję Medów i Babilończyków (pod wodzą ojca Nebukadnesara), miasto Babilon wkroczyło w okres gwałtownego rozwoju, jakiego nie widziano od czasu Hammurabiego, wielkiego króla i prawodawcy państwa starobabilońskiego. Pod panowaniem Nebukadnesara, wolny od zagrożenia asyryjskimi najazdami Babilon urósł w bogactwo i wpływ tak bardzo, iż okoliczne narody nie miały innego wyjścia, jak uznać jego dominację. Babilon stał się stolicą ówczesnego świata, a każdy naród, który zabiegał o dobrobyt, deklarował lojalność wobec babilońskiego władcy.

O ile nam wiadomo, Nebukadnesar przed śmiercią nawrócił się do prawdziwego Boga i uznał Go jako Prawowitego Władcę Wszystkich Narodów (zob. Dn 4,31-34). Następna historia w *Księdze Daniela* jest poświęcona następcy Nebukadnesara, wicerentowi Belsazarowi.

Przeczytaj Dn 5,1-6,1. Jakie ważne duchowe przesłania możemy zauważyć w tej historii? Co ostatecznie przyczyniło się do upadku Belsazara?

Przypuszczalnie najsmutniejszą i najbardziej tragiczną częścią tej historii jest Dn 5,22. Gdy Daniel przypomniiał królowi upadek i odrodzenie Nebukadnesara, powiedział:

— „A ty, jego synu, Belsazarze, nie unżyłeś swojego serca, chociaż to wszystko wiedziałeś” (Dn 5,22).

Choć miał on możliwość poznania prawdy, a nawet dokładnie wiedział, co spotkało Nebukadnesara, postanowił zlekceważyć to świadectwo i przyjąć postawę, która ściągnęła na jego poprzednika tak wiele kłopotów.

Podobnie jak to się stało z Nebukadnesarem, który wzniosł złoty posąg, Belsazar otwarcie zaprzeczył temu, co przepowiedział Bóg Daniela. Profanując świątynne naczynia, próbował podkreślić fakt, iż Babilon pokonał Judejczyków i posiadał przedmioty religijne ze świątyni ich Boga. Mówiąc innymi słowy, Belsazar rościł sobie prawo do wyższości nad Bogiem, który zapowiedział koniec Babilonii.

Był to wyraz całkowitego wyparcia się Boga, choć Belsazar miał przecież dość wiedzy, by postępować lepiej. Teoretycznie wiedział, co jest prawdą, ale w głębi serca odrzucał tę prawdę. W czasie końca, gdy finalny kryzys rozwinie się w świecie, ludzie otrzymają dostateczną możliwość poznania prawdy. Tym, co zdecyduje o ich wyborze, będzie — jak w przypadku Belsazara — nastawienie serca.

Jednym z ważnych atutów Babilonu była rzeka Eufrat przepływająca pod murami obronnymi miasta i zaopatrująca je obficie w wodę. Jednak ta zaleta okazała się ostatecznie słabością. Otóż Nitokris, dawna królowa babilońska, zarządziła kiedyś roboty ziemne w korycie rzeki, tak by uczynić je dodatkową drogą do miasta. Aby umożliwić pogłębienie koryta rzeki, wykonano przekop w górę od miasta i skierowano rzekę na pewien czas na rozlewisko. Gdy Cyrus, oblegający miasto, dowiedział się o tym historycznym fakcie, postanowił zrobić to samo i obniżyć nurt rzeki do tego stopnia, by oddziały szturmowe jego wojska mogły przejść pod murami obronnymi. Gdy poziom rzeki opadł i zwiadowcy dostali się w obręb zewnętrznych murów, ze zdumieniem spostrzegli, że wewnętrzny mur wzdłuż brzegu rzeki pozostaje niestrzeżony. Wskutek tego niepojętego zaniedbania doborowe oddziały wojska Cyrusa wkroczyły do Babilonu i potężne miasto zostało zdobyte w ciągu kilku godzin. Grecki historyk Herodot, żyjący w piątym wieku przed narodzeniem Chrystusa, napisał: „Z powodu wielkości miasta (...) najdalsze jego części były już w rękę wroga, a Babilończycy mieszkający w środku nic jeszcze o tym nie wiedzieli, lecz [ponieważ właśnie obchodzono u nich święto] tańczyli w tym czasie i zabawiali się”⁴³. Najwyraźniej Herodot opisał tę samą noc, podczas której Belsazar uctwował po raz ostatni (zob. 5. rozdział *Księgi Daniela*).

Przeczytaj Dn 5,18-6,1 oraz Ap 16,12-19. Jakie podobieństwa dostrzegasz między niektórymi plagami opisanymi w *Apokalipsie Jana* a upadkiem starożytnego Babilonu?

Objasniając kwestię rozpoznawania znaków czasu Jezus ostrzegł uczniów: — „Czuwajcie więc, bo nie wiecie, którego dnia Pan wasz przyjdzie. A to ważnie, że gdyby gospodarz wiedział, o której porze złodziej przyjdzie, czuwałby i nie pozwoliłby podkopać domu swego” (Mt 24,42-43).

Jak upadek starożytnego Babilonu zaskoczył jego mieszkańców, tak powtórne przyjście Chrystusa będzie zaskoczeniem dla eschatologicznego Babilonu. Oczywiście nie musi tak być, gdyż otrzymaliśmy dość dowodów zbliżania się powtórnego przyjścia Jezusa zawartych w wielu dość szczegółowych prorocत्वach.

Mieszkańcy świata będą zaskoczeni powtórnym przyjściem Chrystusa nie dlatego, by nie wiedzieli, co Bóg przepowiedział światu. Ich zaskoczenie będzie spowodowane tym, że wybrali niewiarę w Bożą zapowiedź.

Przeczytaj Ap 16,15. Jakie ewangeliczne przesłanie jest zawarte także w tych ostrzeżeniach na czas końca? Co oznacza nagość wspomniana w tym wersecie?

⁴³ Herodot, *Dzieje* 1,191, wyd. 10, Warszawa 2015, s. 91 (*przyp. red.*).

Gdy Cyrus zdobył Babilon, lata niewoli ludu Bożego dobiegły końca, a Persowie pozwolili Izraelitom wrócić do Ziemi Obiecanej i odbudować świątynię. Jak napisał współczesny angielski historyk Tom Holland, za panowania Cyrusa imperium perskie stało się „największą aglomeracją terytoriów, jaką świat kiedykolwiek widział”⁴⁴.

Zgodnie ze zwyczajem Persów Cyrus był nazywany wielkim królem albo królem królów.

Cyrus jest typem wskazującym na to, co stanie się, gdy Chrystus przyjdzie powtórnie po swój Kościół. To On jest Królem przychodzącym ze wschodu (por. Mt 24,27), walczącym przeciwko Babilonowi i wyzwalamym lud Boży, który wyszedł z Babilonu i ma wreszcie podążyć do Ziemi Obiecanej (zob. Ap 19,11-16). Dlatego Bóg nazwał Cyrusa swoim pomazańcem (zob. Iz 45,1). Ten słynny perski król nie tylko wyzwolił lud Boży, ale przez swoją kampanię wojenną skierowaną przeciwko Babilonowi stał się typem wskazującym na Chrystusa przychodzącego powtórnie.

Przeczytaj 2 Krn 36,22-23. W jaki sposób historia Cyrusa przypomina historię Nebukadnesara? Czym różnią się one od siebie? Jakie znaczenie miał dekret wydany przez Cyrusa? Jak wpłynął na pierwsze przyjście Jezusa, które nastąpiło kilka wieków później?

Pierwotna kolejność ksiąg *Starego Testamentu* została zmieniona w czasach nowożytnych tak, iż kończy się on *Księgą Malachiasza*, ale wcześniej *Stary Testament* kończył się właśnie orędziem/deklaracją Cyrusa. Kolejną częścią w kanonie *Pisma Świętego* jest *Ewangelia Mateusza*, która zaczyna się od opisu narodzin Chrystusa, którego nadejście zapowiedziane zostało obrazowo przez Cyrusa. Cyrus zarządził odbudowę ziemskiej świątyni w Jerozolimie, zaś Jezus miał rozpocząć służbę w niebiańskiej świątyni prowadząca do Jego powtórnego przyjścia i naszego wyzwolenia.

Oczywiście, Cyrus nie był doskonałym przedstawieniem charakteru Chrystusa. Żaden bowiem typ nie pasuje idealnie do antytypu, więc musimy zachować ostrożność, by nie dopatrywać się zbyt szczegółowego podobieństwa. Jednak w pewnym okresie swojej działalności publicznej Cyrus posłużył jako typ wskazujący na Zbawiciela.

Fascynujące jest to, że Bóg posłużył się pogańskim królem w tak niezwykły sposób, by wypełnić swoją wolę. To znaczy, że nie powinniśmy sądzić pochopnie, po pozorach. Jak przykład Cyrusa uczy nas, że ostatecznie Pan wypełni wydarzenia czasu końca tak, jak to przepowiedział?

⁴⁴ https://graycity-net.translate.goog/tom-holland/page,3,536304-dominion-_the_making_of_the_western_mind.html?_x_tr_sl=en&_x_tr_tl=pl&_x_tr_hl=pl&_x_tr_pto=sc, dostęp: 8.11.2024 (przyp. red.).

DO DALSZEGO STUDIUM

„Każdy naród, który pojawiał się na scenie dziejów, otrzymywał swoje miejsce i czas na ziemi, aby wykazać, czy będzie spełniał zamierzenia Strażnika, Świętego. Proroctwo ukazuje powstanie i rozwój światowych imperiów — Babilonii, Medii i Persji, Grecji oraz Rzymu. W przypadku każdego z nich, podobnie jak z pomniejszych państwami, historia się powtórzyła. Każde miało czas próby i każde zawiodło, a jego chwała i władza przeminęły. Choć owe państwa odrzuciły Boże zasady, a przez to upadły, to jednak nadrzędny boski zamiar był realizowany na przestrzeni wieków”⁴⁵.

W 18. rozdziale *Księgi Jeremiasza* prorok przygląda się garncarzowi przy pracy kształtującemu gliniane naczynie na kole garncarskim. Właśnie tego obrazu garncarza kształtującego glinę użył Bóg, by wyjaśnić zasadę warunkowości proroctw biblijnych. Aby upewnić się, że dobrze to zrozumiemy, Bóg przemówił przez Jeremiasza tak jasno, jak to było możliwe:

— „Raz grozę narodowi i królestwu, że je wykorzenię, wyrócę i zniszczę, lecz jeżeli się ów naród odwróci od swojej złości, z powodu której mu groziłem, to pożałuję tego zła, które zamierzałem mu uczynić. Innym razem zapowiadam narodowi i królestwu, że je odbuduję i zasadzę, lecz jeżeli uczyni to, co jest złe w moich oczach, nie słuchając mego głosu, to pożałuję dobra, które obiecałem mu wyświadczyć” (Jr 18,7-10)⁴⁶.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Pomyśl o słowach Jezusa, iż sąd będzie lżejszy dla mieszkańców Niniwy niż dla ludu Bożego, który odstąpił od prawdy (zob. Mt 12,39-42). Czego Kościół Boży powinien nauczyć się z tego ostrzeżenia?

2. Zwróć uwagę na stwierdzenie Ellen G. White, iż z każdym kolejnym imperium *historia się powtarzała*. Co jest wspólną cechą wszystkich imperiów wymienionych w proroctwie? W jaki sposób podążały one tą samą proroczą ścieżką? Jak nasz współczesny świat idzie w ich ślady?

3. Zastanów się nad tym, że najczęściej nie brak wiedzy czy zdolności intelektualnych, ale nastawienie serca sprawia, iż ludzie trzymają się z dala od prawdy. Jak świadomość tego faktu wpływa na twoje świadectwo prawdy wydawane wobec bliźnich?

⁴⁵ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 295.

⁴⁶ Przeczytaj także koniec rozdziału *Niewidzialny Strażnik*, w: tamże, s. 295-297.

DARY 13. SOBOTY — PROJEKT KRAJOWY

2. kwartał • Zbiórka darów 28 czerwca • Projekt Zarządu Kościoła

Materiały do szkoły sobotniej dla dzieci i młodzieży

Jak to jest trzymać w dłoni kolejny kwartalnik szkoły sobotniej? Czy cieszy się dostępnością materiałów do wspólnego studiowania *Biblii*? Szkoła sobotnia to czas, gdy dorośli, ale również młodzież i dzieci, mogą zdobywać wiedzę i budować swoją wiarę.

Dary 13. soboty w tym kwartale zostaną przeznaczone na bardzo ważny cel — podręczniki do szkoły sobotniej dla dzieci i młodzieży. Obecnie borykamy się z brakami w materiałach dla niektórych grup wiekowych, a nauczyciele dzieci są zdani na siebie.

Generalna Konferencja Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego przygotowała nowy program pod nazwą *Alive in Jesus*, który obejmuje dzieci i młodzież w wieku do osiemnastu lat. Są to wysokiej jakości (merytorycznie i graficznie) kompleksowe materiały do szkoły sobotniej. Kościół w Polsce przygotowuje się, aby na bieżąco tłumaczyć poszczególne moduły i udostępniać je nauczycielom oraz rodzicom.

Nasze dary pomogą w przyspieszeniu tego procesu. Każda złotówka będzie cegiełką w murze duchowego wzrostu naszych dzieci i naszej młodzieży. Pamiętajmy, że to nie jest tylko inwestycja w książki. To inwestycja w przyszłość naszego Kościoła. Dzieci i młodzież to jego fundament. Ich duchowy wzrost to nasza wspólna odpowiedzialność. Dzięki waszej hojności, będziemy mogli wyposażyć młode pokolenie w narzędzia, które pozwoli mu budować silną relację z Bogiem, odkrywać swoje powołanie oraz zdobywać biblijną wiedzę.

Jak złożyć dary?

1. Zebrane dary podczas pierwszej części nabożeństwa zostaną przez skarbnika zboru podzielone po połowie na projekt ogólnokrajowy i krajowy.
2. Dar na materiały do szkoły sobotniej można złożyć w kopercie, wskazując ten właśnie cel. Dar zostanie w całości przekazany na ten projekt.
3. Dar na materiały do szkoły sobotniej można również przekazać bezpośrednio na konto Zarządu Kościoła: **84 1240 1066 1111 0000 0005 9356**, z dopiskiem: **Materiały do szkoły sobotniej**.